

מאת הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל
המרכזית - כפר חב"ד

התוועדות הסיידותית

ה"דייסה" של הרבי

ידע אינש בנפשיה כי בכוחות הגלויים אין לדעת
אם היה כראוי או לא, ולכן הוא משתדל בכל כוחו
לפחות להיאחז ב"קליאמקה", ב"ידית הדלת" של
חסידות, להיאחז בה בכל כוחו ולהידחק ולעשות
הכל לחטוף ולהיצמד לכך...

בשבעות שעברו נכתב רבות על נקודה זו, שעניינה של "ספירת המלכות", עניינו של הרבי שליט"א, הוא דווקא כאשר נגמרים ומסתיימים כל ה"גלויים", ונדמה כאילו הכל נגמר, דווקא אז מתגלה ה"עצם". שכן העצם אינו מוגבל להיות רק כאשר כל הנסיבות והנתונים מסביב הם במצב "עליון", שהם מוכנים וראויים ומהווים "כלים" אליו, אלא הוא נמצא דווקא "בתחתונים", שאין להם שום שייכות גלויה אליו, ודווקא שם מתגלה השייכות העצמית עוד הרבה יותר מן המקום והדרגה העליונים ששייכותם לאלקות גלויה וניכרת.

ובלשון הרבי שליט"א (ילקוטי שיחות' כרך לה עמוד 336):

...במוחש רואים אנו אדרבה, שהבנים שאינם מצטיינים במעלות מיוחדות, אהבת ההורים אליהם היא עמוקה יותר, וכסגנון חז"ל אהבה תלויה בדבר בטל דבר בטלה אהבה, שמזה מוכח שגם קודם שטל הדבר לא הייתה האהבה עמוקה ואמיתית כל כך כמו אהבה שאינה תלויה בדבר. כי אמיתות האהבה של אב לבנים היא בדיוק אהבה שאינה תלויה בדבר, ובלשון החסידות אהבה עצמית, כי הבנים הם ממהות ועצמות ההורים.

לליובאוויטש להתועד. סוכם שהתוועדות תימשך עד השעה שתיים בלילה, ובשעה היעודה יחכה ליד הישיבה עגלון עם סוס ועגלה, שיהיה מוכן להוליכו מיד לביתו בז"עמבין.

ואכן, התלמידים דאגו להזמין את העגלון כפי שסוכם, והתוועדות התחילה. ר' אברהם דיבר ודיבר, הניגונים, ניגוני ערגה וכיסופים, קלחו מפי המתועדים, והאווירה התחממה. בשעה שתיים בלילה, כשהעגלון הגיע, כפי שקבעו עמו, הייתה התוועדות בעיצומה, ואיש לא חשב להפסיקה באמצע.

עברו כמה דקות, ועוד כמה, ועוד כמה, כבר יותר משעה של המתנה, ושום דבר לא אז. העגלון התרגו, דפק בחלון והתחיל לצעוק ולהרעיש: אברהמיקה, זה לא ייתכן! קבענו זמן, באתי באמצע הלילה, אני ממתין כבר המון זמן, בוא מיד!

ר' אברהם ראה כי אין ברירה וחייבים לנסוע, והתכונן כבר לצאת. נאנחו הבחורים: אוי, דווקא כשהתוועדות מתחילה "ללכת" כל כך טוב, דווקא אז זה נגמר!

נענה ר' אברהם ואמר: להיפך. דווקא בגלל שזה נגמר, לכן זה "הולך" כל כך טוב...

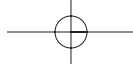
בשבעות האחרונים נפטר לבית עולמו המשפיע הרה"ח וכו' ר' מרדכי ע"ה קוזלינר, ואנו ממתנינים ומצפים תיכף ומיד ממש ל"הקיצו ורננו שוכני עפר".

ועל-פי המנהג שקבע הרבי מלך המשח שליט"א (בימי ה"שבעה" על הרבי הרי"צ בשנת תש"י) שאצל חסידים לא מספידים, אבל מספרים סיפורים, ננסה בשורות הבאות לספר כמה סיפורים קטנים אודותיו, מעט מן המעט, ממה שזכינו לשמוע ממנו, ובמיוחד בקשר לעניין שהזמן-גרמא, ההכנות – באופן של "הכנה רבתי", בעמדנו תוך שלושים – לקראת יום קבלת הנשיאות והמלכות, יו"ד וי"א שבט.

מספר ר' מרדכי: אחד המשפיעים המפורסמים בין אנ"ש בשנים הראשונות להקמתה של ישיבת תומכי-תמימים ליובאוויטש היה הרה"ח ר' אברהם מז"עמבין, המכונה "ר' אברהמיקה זעמבינער" (הוא שהיה גם מורו ומדריכו של המשפיע בתומכי-תמימים – הרה"ח ר' שמואל גרונם אסתרמן).

תלמידי הישיבה, התמימים, שהיו לליובאוויטש, רצו להתועד פעם עם ר' אברהם, והוא נעתר לבקשתם, לבוא

עברה כבר יותר משעה
של המתנה, ושום דבר
לא זז. העגלון התרגז,
דפק בחלון והתחיל
לצעוק ולהרעיש:
אברהמ'קה, זה לא
ייתכן! קבענו זמן,
באתי באמצע הלילה,
אני ממתין כבר המון
זמן, בוא מיד! נאנחו
הבחורים: אוי, דווקא
כשהתוועדות מתחילה
"ללכת" כל כך טוב,
דווקא אז זה נגמר!
נענה ר' אברהם
ואמר: להיפך. דווקא
בגלל שזה נגמר, לכן זה
"הולך" כל כך טוב...

גם במסגרת זו בעבר (וראה בארוכה 'משיח עכשיו חלק א וחלק ב בתחילתם), בכך שאנו, הנמוכים והשפלים ביותר, הולכים בשליחות הרבי שליט"א וכובשים את העולם כולו לו יתברך, בכך שהאלקות חודרת וממלאת את כל המקומות הרחוקים והנידחים ביותר בגשמיות וברוחניות, ואת כל השפות והאופנים והצורות.

ובזה גופא נוסף במיוחד בשנים האחרונות, דווקא כאשר נדמה כאילו חיו הכל נגמר, דווקא אז בוקעת האמונה העצמותית ומתגלה בכל תוקף עוז, לא בגלל שרואים ומבינים ומרגישים, אלא מפני נקודת ההתקשרות העצמותית שאינה תלויה בשום דבר. וגילוי נקודה עצמותית זו, המתבטאת לכל לראש בהכרזת "יחי אדוננו" וכל מה שהיא מייצגת ומביאה עמה – זה מה שמביא את התגלות הרבי מלך המשיח שליט"א תיכף ומיד ממש בגאולה האמיתית והשלימה, כאשר העצם בא לידי גילוי מלא ומושלם וממלא גם את כל ה"גילויים".

אחת השנים שהה ר' מרדכי ע"ה קוזלינו באחרון-של-פסח אצל בתו בכפר-חב"ד, וב"סעודת משיח" התוועד בבית-הכנסת "בית נחום יצחק" אשר

שוהי הסיבה מדוע מורנו הבעל-שם-טוב הפליא כל-כך את היהודים הפשוטים, ואף שלח את תלמידיו הצדיקים הנפלאים ללמוד מהם – שכן השייכות העצמותית לאלקות נמצאת בגלוי יותר דווקא אצל היהודים הפשוטים, וכן אצל בעלי-התשובה, אצל אלו שלא למדו ואינם יודעים כל-כך הרבה, ואף נכשלו בעבר ונהגו שלא כשורה. דווקא אצל אלו, העובדה שהם עתה קשורים בכל זאת לאלקות אינה נובעת מידיעותיהם ומגודל מעלתם, אלא מהשייכות העצמותית שאינה תלויה בשום דבר.

וכאימרתו הידועה של המשפיע הרה"ח ר' מענדל פטרפס שלהיות יהודי פשוט זה כלל וכלל לא פשוט, ולהיות "פשוט שבפשוטים" זה "גאָר גאָר" (מאוד-מאוד קשה להשגה).

ודווקא נקודה עצמותית זאת החדיר הבעש"ט גם בלמדנים ובחכמים הגדולים. ובהמשך לכך בא רבינו הזקן בספר ה'תניא', שהוא אותיות "איתן", לגלות את אותה נקודה עצמותית איתנה, ולהחדיר אותה גם בתוך תוכם של הכוחות הגלויים, השכל והרגש. ולאחר מכן כל רבותינו נשיאינו הורידו והמשיכו זאת עוד ועוד למטה, "מרקיע לרקיע". עד שבדורנו זה, דור השביעי, "ספירת המלכות", בא הדבר לידי ביטוי באופן החזק ביותר. וכפי שכתב בזה בארוכה

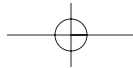
אמנם טעם זה עדיין לא מסביר כל צרכו למה תהיה האהבה גדולה יותר לבנים שאינם מצטיינים כל כך במעלות מיוחדות, ודי שתהיה שווה.

אלא כיוון שישנה אהבה עצמית ואהבה תלויה בדבר, הרי האחרונה מחלישה, זאת אומרת מכסה, על האהבה העצמית.

ולדוגמא ויתר בירור – מה שראינו בתקופתנו, ועוד יותר בהדגשה בתקופות שעברו, תקופות השמדות ונוסעי הצלב רחמנא-ליצלן ולי"ע, שדווקא אנשים פשוטים מסרו נפשם בעד דתנו ואמונתנו בקל יותר מאשר בעלי שכל והבנה והשגה. ואף שאלו ואלו מאמינים בני מאמינים ובשניהם נקודת היהדות היא מקור המסירת נפש שלהם, אבל מצד שבעלי שכל דרכם לכוון כל ענייניהם על פי השכל, והרגל נעשה טבע שני, היו צריכים גם בזה למצוא טעם ודעת, מה שאין כן אנשים פשוטים, כשבאים לידי נסיון בדבר אמונה, שנקודת היהדות שלהם מתעוררת בלי כל לבושים ובלי הגבלות.

ועל דרך זה בנדון דידן, שאם האהבה תלויה בדבר, אף כי דבר גדול ונעלה ביותר, הרי גם דבר זה מוגבל הוא ומגביל האהבה גם העצמית – מכסה עליה מתוך ההרגל לקשר האהבה באותו דבר.

סעודת משיח", הרי זהו כל עניינה של סעודת משיח:

ולא נחה דעתו עד שהוסיף עוד: הרי ידוע שכולם נדחקו לאכול את הדייסה של י"ט כסלו, ביוזעם שמי שאכל את ה"דייסה" של י"ט כסלו, ה"דייסה" של אדמו"ר הזקן, לא ימות בלי תשובה. והרי ידע אינש בנפשיה כי בכוחות הגלויים אין לדעת אם היה כראוי או לא, ולכן הוא משתדל בכל כוחו לפחות להיאחז ב"קליאמקה", ב"ידיית הדלת", של חסידות – ה"דייסה" של הרבי עכשיו, קרא ר' מרדכי, היא "יחי אדונו!" צריך להיאחז בכל כוחו בזה, ולהידחק ולעשות הכל לחטוף ולהיצמד לכך...

וכאמור, דווקא הנהגה זו, שלא להתפעל מכל ה"גילויים", ולהמשיך עם ה"עצם" בכל התוקף, היא זו שתביא סוף סוף לתכלית הכל – ההתגלות המלאה של הרבי שליט"א מלך המשיח בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

יחי אדונו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ר' מרדכי לא היה יכול להתאפק, נעמד על המדרגות ליד ארון-הקודש והחל ממש לצעוק מקירות לבו: מילא שאתה לא "אוחז" בעצמך ב"יחי אדונו", יהי לך אשר לך, אבל איך ייתכן שאתה מנסה למנוע ולהפריע לאחרים לשיר ולהכריז זאת!

שלוקחים בסעודת משיח אמר הרבי (מוהרש"ב) נ"ע "דאָס איז סעודת משיח", הרי "יחי אדונו" בוודאי ובוודאי ש"דאָס איז

בשיכונים. שמענו ממנו אז "ווערטל" שלו על מאמר רז"ל "משיח אתא לאתבא צדיקים בתיובתא" (=משיח בא להחזיר את הצדיקים בתשובה):

לשם מה צריך להחזיר את הצדיקים בתשובה, שאל ר' מרדכי, ותוך כדי דיבור ענה בדרך צחות: בעלי-התשובה כמעט כולם כבר מכריזים ושרים "יחי אדונו", ואילו ה"צדיקים" עדיין לא כולם. כנראה זהו תפקידו של משיח, לעשות גם מה"צדיקים" שינהגו כמו בעלי-התשובה וכריזו גם הם...

כמובן שלאחר דיבורים כאלו וכיוצא בהם, התחיל הקהל לשיר "יחי", והאוירה התחממה, אבל היו כמה שהדבר לא מצא חן בעיניהם והיו אפילו בודדים שניסו להפריע.

ר' מרדכי לא היה יכול להתאפק, נעמד על המדרגות ליד ארון-הקודש והחל ממש לצעוק מקירות לבו: מילא שאתה לא "אוחז" בעצמך ב"יחי אדונו", יהי לך אשר לך, אבל איך ייתכן שאתה מנסה למנוע ולהפריע לאחרים לשיר ולהכריז זאת!

והוסיף ואמר: אם על ארבע הכוסות

נטפי ניהומין

בלב דואב בתדהמה ומתוך צער עמוק מביעים אנו את תנחומנו לידידנו היקר והאהוב פעיל נמרץ ושלוח כ"ק אדמו"ר מה"מ בשדה התעופה בן-גוריון שזוכה להפיץ המעיינות חוצה לכל באי עולם

נחמן מיידנצ'יק

ולאביו היקר ידידנו מראשוני ונמרצי עסקני חב"ד בארץ הקודש, יו"ר אגו"ח בארה"ק

הרה"ח ר' שלמה שי' מיידנצ'יק

ולאחיו ידידנו היקרים משה, ישראל והירשל שיחיו ולאחיותיהם החשובות שיחיו

על פטירתה של אמם – זוגתו הצנועה וחסודה,

מהפעילות הבולטות במבצעיו הק' של כ"ק אדמו"ר מה"מ ובפרט בעניני משיח וזהות הגואל

מרת רוזה ע"ה מיידנצ'יק

המקום ינחם את כל המשפחה החשובה בנחמת ציון וירושלים, ובהמשך עבודת הקודש והקיצו ורננו שוכני עפר, בגאולה האמיתית והשלימה בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש

אלי משה בלכמן

יוסף יצחק קצב

